

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 1Co/80/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7114208422
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Cakoci
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7114208422.3

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v právnej veci žalobkyne H. A., nar. 7.X.XXXX, bývajúcej v F., J. Č.. XX, zastúpenej E.. G. R., advokátkou so sídlom v F., Š.V. Č.. X, proti žalovaným: X) R. R., C..R.., so sídlom v L., Y. Č.. X, IČO: XX XXX XXX, zastúpenej advokátskou kanceláriou R. & J., R..K..S., R. R. Y. L., Š. Č.. X, IČO: XX XXX XXX, X) G., R..K..S., so sídlom v F., P. Č.. X, IČO: XX XXX XXX, 3) H.. H. V., nar. X.XX.XXXX, bývajúcej v F., K. Č.. XXXX/X, v konaní o neplatnosť právneho úkonu, o odvolaní žalobkyne proti uzneseniu Okresného súdu Košice I zo dňa 11. decembra 2014, č.k. 40C/120/2014 - 385 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým uznesením zamietol návrh žalobkyne na predloženie veci Ústavnému súdu Slovenskej republiky na rozhodnutie o ňou formulovaných prejudiciálnych otázkach:

1. či ustanovenia zákona č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách sú v súlade s Ústavou SR a Medzinárodným dohovorom o ochrane základných ľudských práv a slobôd,
2. či zákonná 3 - mesačná lehota určená na podanie žaloby na určenie neplatnosti dražby je skutočne efektívnym prostriedkom ochrany práv a oprávnených záujmov osôb takto dotknutých a
3. či ustanovenie § 151j ods. 1 Občianskeho zákonníka, v spojení s ďalšími ustanoveniami právnej úpravy dotknutej vo veci samej, ktoré umožňuje veriteľovi aj napriek spornosti vymôcť plnenie z neprijateľných zmluvných podmienok vykonaním záložného práva bez posúdenia zmluvných podmienok súdom, nespôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa.

V odôvodnení konštatoval, že predmetom konania vo veci samej je určenie neplatnosti ustanovení obchodných podmienok k zmluve o úvere č. XXXXXX uzatvorenej medzi žalobkyňou a spoločnosťou Y. R., C..R.. dňa 14.12.2011 o výkone záložného práva podľa článku IX. bod 1 písm. a), b), d), e) a písm. f) a tiež ustanovení všeobecných obchodných podmienok k zmluve o úvere č. 702159 uzatvorenej medzi žalobkyňou a spoločnosťou Y. R., C..R.. dňa 22.5.2012 o výkone záložného práva podľa č. VIII. bod 8.8 písm. a), c), d) a písm. e). Ďalej uviedol, že uzatvorením zmluvy o spotrebnom úvere vznikol medzi Y. R., C..R.. a žalobkyňou obchodnoprávny vzťah, ktorý sa spravuje § 497 a nasl. Obchodného zákonníka v znení neskorších právnych predpisov, § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka v znení neskorších právnych predpisov, § 75 ods. 4, 6 a 9 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších právnych predpisov a uzavrel, že v danom prípade vyriešenie prejudiciálnych otázok pre rozhodnutie v konaní nie je potrebné. Doplnil, že pre posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku žalobkyne nie je rozhodujúce zodpovedanie prejudiciálnych otázok tak, ako ich žalobkyňa koncipovala vo svojom návrhu, pretože pre posúdenie veci a jej rozhodnutie nie sú právne významné ustanovenia zák. č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách, ani ust. § 151j ods. 1 Občianskeho zákonníka a nie je tak zrejmé, aký dopad na posúdenie predmetu konania by malo zodpovedanie určených prejudiciálnych otázok, nakoľko konanie vo veci sa týka posúdenia platnosti obchodných podmienok a všeobecných obchodných podmienok, ktoré boli súčasťou uzatvorených zmlúv o úvere medzi spoločnosťou Y. R.,

C..R.. a žalobkyňou, pre ktoré platia predpisy Občianskeho a Obchodného zákonníka. Napokon dodal, že súd nemá povinnosť podávať prejudiciálnu otázku a predlžovať konanie.

Proti tomuto uzneseniu podala včas odvolanie žalobkyňa z odvolacích dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1, § 205 ods. 2 písm. c), d) a f) O.s.p.. Navrhla zmeniť napadnuté uznesenie a jej návrhu vyhovieť. Podľa obsahu odvolania predovšetkým vyjadrila nesúhlas s právnym názorom súdu prvého stupňa, že ani ustanovenia zákona o dobrovoľných dražbách a ani ustanovenie § 151j Občianskeho zákonníka nie sú pre rozhodnutie danej veci právne významné a pre posúdenie dôvodnosti jej žaloby tak zodpovedanie prejudiciálnych otázok nie je rozhodujúce. V tejto súvislosti zdôraznila, že v žalobe napáda zmluvné ustanovenia umožňujúce výkon záložného práva dobrovoľnou dražbou a len z dôvodu, že po podaní žaloby došlo k výkonu záložného práva dobrovoľnou dražbou podala vo veci návrh na vydanie predbežného opatrenia i návrh na rozšírenie žaloby tak, že výkon záložného práva na označených nehnuteľnostiach dobrovoľnou dražbou konanou dňa 4.9.2014, je absolútne neplatný. S poukazom na doterajšie písomné vyjadrenia, prax s výkonom záložného práva dobrovoľnou dražbou i nález Ústavného súdu SR PL. ÚS 23/2014-18 z 24.9.2014, trvala na predložení prejudiciálnych otázok.

Žalovaný v 1. rade vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne (č.l. 415) navrhol napadnuté uznesenie ako vecne správne potvrdiť. Poukázal na niektoré rozhodnutia Ústavného súdu SR (sp. zn. PL. ÚS 7/04, PL. ÚS 28/05, II. ÚS 269/09), na predmet konania vo veci samej, t.j. určenie neplatnosti ustanovení obchodných podmienok o spôsobe výkonu záložného práva, i na skutočnosť, že žalobkyňa sa vôbec nevyjadrila, aký reálny vplyv na výsledok konania by malo mať požadované vyslovenie nesúladu ustanovení zákona č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách v znení neskorších predpisov, resp. § 151j ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s „ďalšími ustanoveniami právnej úpravy dotknutej vo veci samej“, a to bez akejkoľvek ich bližšej špecifikácie, s ústavou a mal za to, že prvostupňový súd korektne konštatoval, že pre posúdenie dôvodnosti nároku žalobkyne nie je rozhodujúce zodpovedanie prejudiciálnych otázok tak, ako ich žalobkyňa koncipovala vo svojom návrhu. Zdôraznil, že všeobecný súd sa môže vysporiadať s návrhom účastníka konania na preskúmanie súdom aplikovanej normy s ústavou aj tak, že túto normu vyloží ústavne konformne, eventuálne vysvetlí, prečo ju považuje bez ďalšieho za ústavne súladnú, t.j. nemusí vec automaticky podať ústavnému súdu, ako sa mylne domnieva žalobkyňa. Upozornil, že Ústavný súd SR sa otázkou súladu ustanovení § 7 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách zaoberal a svojim uznesením zo dňa 24.9.2014 sp. zn. PL. ÚS 23/2014 návrh Okresného súdu Pezinok odmietol ako neopodstatnený. Doplnil, že proces dobrovoľnej dražby je núteným, avšak zákonným a regulovaným spôsobom dosiahnutia uspokojenia veriteľa, čo akceptoval aj generálny advokát X. W. vo svojom návrhu vo veci predbežnej otázky U. H., J. H. M. D. R..K..S.., O., R..K..S.. M.-XXX/XX, iniciovanej Okresným súdom Prešov, i Súdny dvor Európskej únie v rozsudku zo dňa 10.9.2014 vo veci H. F. c/a R. M., C..R.., R.. B.. M.-XX/XX. Za relevantný osobitne vo vzťahu k tretej prejudiciálnej otázke žalobkyne mal v ňom vyslovený záver Súdneho dvora, že ustanovenia smernice rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa majú vykladať v tom zmysle, že im neodporuje vnútroštátna právna úprava, akou je úprava dotknutá vo veci samej, t.j. § 151j ods. 1 Občianskeho zákonníka, umožňujúca vymôcť pohľadávku založenú na zmluvných podmienkach, ktoré sú prípadne nekalé, i mimosúdny výkon záložného práva na nehnuteľný majetok, ktorý spotrebiteľ poskytol na zabezpečenie pohľadávky, pokiaľ predmetná právna úprava prakticky neznemožňuje alebo nadmerne nesťažuje ochranu práv, ktoré spotrebiteľovi priznáva táto smernica. Napokon dodal, že odvolanie nemá náležitosti v zmysle § 205 ods. 1,2 O.s.p. v spojení s § 42 ods. 3 O.s.p..

Žalovaný v 2. rade vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne navrhol napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdiť. Upozornil na nedostatky odvolania, v ktorom žalobkyňa síce označila odvolacie dôvody, avšak bez akejkoľvek právnej argumentácie. Mal za to, že prvostupňový súd správne a zákonne postupoval, ak posúdil žalobkyňou označené predbežné otázky ako zjavne irelevantné pre rozhodnutie vo veci samej a svoje rozhodnutie náležite skutkovo a právne zdôvodnil. Zároveň vyslovil, že je dôvodné pochybovať o prípustnosti opravného prostriedku žalobkyne. V tejto súvislosti uviedol, že rozhodovanie podľa § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. predpokladá najprv štádium skúmania relevantnosti prejudiciálnej otázky, kedy súd musí primárne vyhodnotiť jej opodstatnenosť pre konanie, a následne štádium rozhodovania o prerušení konania, kedy má súd podľa § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. povinnosť konanie prerušiť v prípade, ak v prvom štádiu uzavrie, že predložená prejudiciálna otázka je pre konanie vo veci samej relevantná. Pretože zákon pripúšťa opravný prostriedok len proti uzneseniu o prerušení

konania a napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa je rozhodnutím o dôvodnosti prejudiciálnych otázok, ktoré upravuje vedenie konania a proti ktorému odvolanie nie je v zmysle § 202 ods. 3 O.s.p. odvolanie prípustné.

Žalovaná v 3. rade vo vyjadrení k odvolaniu, stotožniac sa s právnou argumentáciou prvostupňového súdu, navrhla potvrdiť napadnuté uznesenie v celom rozsahu ako vecne správne, eventuálne odvolanie žalobkyne odmietnuť v zmysle § 218 ods. 1 písm. c) O.s.p..

Na základe riadne a včas podaného odvolania žalobkyne odvolací súd vec podľa § 214 ods. 2 O.s.p. prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania, preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa aj s konaním, ktoré mu predchádzalo (§ 212 ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

Odvolací súd je toho názoru, že v posudzovanej veci súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci, ak dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky pre prerušenie konania a predloženie veci Ústavnému súdu Slovenskej republiky na rozhodnutie o žalobkyňou formulovaných prejudiciálnych otázkach a správne rozhodol, ak návrh žalobkyne zamietol.

Správne a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutého uznesenia, s ktorými sa odvolací súd v zásade stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 219 ods.2 O.s.p.).

Len na zdôraznenie správnosti a k odvolaniu žalobkyne je potrebné uviesť, že toto nemožno považovať za dôvodné, ak vychádza z názoru, že boli splnené podmienky na predloženie veci Ústavnému súdu Slovenskej republiky na rozhodnutie o žalobkyňou formulovaných prejudiciálnych otázkach a prerušenie konania.

Odvolací súd pripomína, že každý účastník konania má nepochybne subjektívne právo na rozhodnutie, ktoré je v súlade s ústavou, resp. na rozhodnutie vychádzajúce z ústavne súladnej normy a na súdnu ochranu jeho základných práv a slobôd, ktoré vyplýva z ústavy ako priamo záväzného a aplikateľného práva. Zároveň však považuje za potrebné dodať, že účastník nemá automatické subjektívne právo na podanie návrhu na ústavnom súde. Uvedené vyplýva z povinnosti súdu vždy dbať na to, aby rozhodoval na základe ústavne súladnej normy, k čomu mu slúži spravidla ústavne konformný výklad a napokon tiež možnosť súdu podať návrh na preskúmanie súladnosti právnej normy Ústavným súdom Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v zmysle § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p..

Podľa § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska.

Z citovaného ustanovenia je zrejmé, že pri rozhodovaní súd vykoná ústavne konformný výklad právnej normy alebo postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska v prípade, ak pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Uvedené platí i v prípade, ak účastník konania odôvodneným spôsobom podnietí súd, aby podal návrh ústavnému súdu na preskúmanie súladu aplikovanej normy s Ústavou Slovenskej republiky. Na tomto mieste je potrebné súhlasiť so žalovaným v 1. rade v jeho vyjadrení k odvolaniu žalobkyne, že všeobecný súd sa môže vysporiadať s návrhom účastníka konania na preskúmanie súdom aplikovanej normy s ústavou aj tak, že túto normu vyloží ústavne konformne, eventuálne vysvetlí, prečo ju považuje bez ďalšieho za ústavne súladnú, t.j. nemusí vec automaticky podať ústavnému súdu, ako sa mylne domnieva žalobkyňa.

Pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet (§ 109 ods. 2 písm. c) O.s.p.).

Rovnako citované ustanovenie § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. dáva súdu možnosť, pokiaľ neurobí iné vhodné opatrenia, konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať

význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet. Ide tu o predbežnú otázku, ktorú si súd pre svoje rozhodnutie môže posúdiť sám (§ 135 ods. 2 O.s.p.) a preto nie je povinný vyhovieť každému návrhu účastníka konania na prerušenie konania. To znamená, že je len na úvahe súdu, či v prípade vzniku určitej zákonom vymedzenej prekážky konania, toto preruší, alebo bude v konaní ďalej pokračovať.

Z obsahu spisu vyplýva, že v konaní vo veci samej sa žalobkyňa domáha určenia neplatnosti článku IX. bod 1 písm. a), b), d), e) a f) obchodných podmienok o výkone záložného práva, tvoriace súčasť zmluvy o úvere č. XXXXXX uzatvorenej medzi žalobkyňou a spoločnosťou Y. R., a.s. dňa 14.12.2011, ako i článku 8, bod 8.8 písm. a), c), d) a e) všeobecných obchodných podmienok k zmluve o úvere č. XXXXXX, uzatvorenej medzi žalobkyňou a spoločnosťou Y. R., C.R.. dňa 22. 5.2012, pričom podaním zo dňa 17.10.2014, doručeným súdu prvého stupňa dňa 23.10.2014, rozšírila svoju žalobu a žiadala tiež určiť, že výkon záložného práva nehnuteľností vedených na LV č. XXXXX ako byt č. 4 na prízemí bytového domu súp. č. XXXX na J. Č.. XX so spoluvlastníckymi podielmi na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a na pozemku parc. reg. „C“ - zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX m², parc. č. XXX, o veľkosti XXX/XXXXX-A., vedené S. Ú. F., katastrálny odbor pre k.ú. Z., dobrovoľnou dražbou konanou dňa 4.9.2014 o 10,30 hod. v Košiciach, je absolútne neplatný.

V žalobnom návrhu argumentuje tým, že výkonom dobrovoľnej dražby došlo k porušeniu jej práv. Tvrdí, že na základe zmluvy o spotrebnom úvere č. XXXXXX C. Č.. XXXXXX jej žalovaný v 1. rade poskytol úver, ktorý bol zabezpečený zmluvami o zriadení záložného práva k označeným nehnuteľnostiam (bytu), vklad záložného práva bol povolený dňa 30.12.2011 a 12.6.2012. Namietajú, že výkon záložného práva, tak ako bol upravený v čl. IX. bod 1 obchodných podmienok k zmluve o úvere č. XXXXXX (a/ priamym predajom, b/ predajom na verejnej dražbe, d/ predajom prostredníctvom tretej osoby, napr. realitnej kancelárie, e/ vyhlásením verejnej obchodnej súťaže, f/ verejným výberovým konaním) a podľa článku 8, bod 8.8 písm. všeobecných obchodných podmienok k zmluve o úvere č. XXXXXX (a/ predajom dobrovoľnou dražbou, c/ priamym predajom tretej osobe, d/ vo verejnej súťaži a e/ verejným výberovým konaním), umožňuje veriteľovi vykonať ho bez súdneho procesu v rozpore s cieľmi smernice Rady 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, i v rozpore s § 3 Občianskeho zákonníka, a tým vymôcť od nej ako spotrebiteľky plnenie z neprijateľných zmluvných podmienok.

V predmetnej právnej veci prvostupňový súd dospel k záveru, že nie je dôvod predložiť vec ústavnému súdu a náležitým spôsobom odôvodnil, prečo nevidel dôvod pre predloženie veci ústavnému súdu na rozhodnutie o žalobkyňou formulovaných prejudiciálnych otázkach a prerušenie konania a preto odvolací súd jeho záver rešpektoval. Stotožňuje sa totiž s názorom, že v tomto štádiu konania nie sú dané dôvody na predloženie veci Ústavnému súdu Slovenskej republiky na rozhodnutie o žalobkyňou formulovaných prejudiciálnych otázkach a prerušenie konania za tým účelom v situácii, ak posudzovaná vec je v štádiu v príprave pojednávania, kedy súd rozhodol o návrhoch žalobkyne na nariadenie predbežného opatrenia, doposiaľ pojednávanie vo veci samej nenariadil a nezapočal ani s vykonávaním dokazovania. Opačný postup súdu by za danej situácie bol v rozpore s hospodárnosťou konania. Aj pri posudzovaní návrhu účastníka na predloženie veci Ústavnému súdu Slovenskej republiky na rozhodnutie o ním formulovaných prejudiciálnych otázkach (a uplatňovaní procesného postupu podľa ustanovenia § 109 ods. 1 písm. b/, event. § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) sa súd musí spravovať (o.i.) požiadavkou, ktorá je zakotvená v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a ktorá mu ukladá povinnosť prijať príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie napadnutých vecí bez zbytočných prieťahov, a tým vykonanie spravodlivosti v primeranej lehote (viď Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 21/2000).

Pre úplnosť je potrebné dodať, že žalobkyňa vo svojom návrhu dostatočným spôsobom neformulovala úlohu ústavného súdu, t.j. nešpecifikovala konkrétne ustanovenia zákona č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách a ani „ďalšie ustanovenia právnej úpravy dotknutej vo veci samej“ a nekonkretizovala ani s ktorými ustanoveniami Ústavy Slovenskej republiky a Medzinárodného dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd, by mal ústavný súd ňou spochybňovanú súladnosť posudzovať. V tomto smere je dôvodný argument žalovaného v 1. rade vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne, že nepostačuje len všeobecná formulácia otázok („či ustanovenia zákona č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách sú v súlade s Ústavou SR a Medzinárodným dohovorom o ochrane základných ľudských práv a slobôd, a či zákonná 3 - mesačná lehota určená na podanie žaloby na určenie neplatnosti dražby je skutočne efektívnym prostriedkom ochrany práv a oprávnených záujmov osôb takto

dotknutých“). Napokon súdu prvého stupňa v ďalšom priebehu konania nič nebráni v prípade, ak dospeje k záveru (aj na podnet niektorého z účastníkov konania), že konkrétna právna úprava, relevantná v posudzovanej veci, nie je v súlade s ústavnými hľadiskami a zásadami, najmä že by neposkytovala dostatočné záruky spravodlivého procesu a ochrany práv účastníkov (a tretích osôb), prerušiť konanie a postúpiť návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska.

Zo všetkých uvedených dôvodov preto odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 219 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.